

Resolution om vold, trusler og mistillid fra KLF-afdelingen på Kirsebærhaven Skole.

Nultolerance over for vold og trusler på vores arbejdsplads

KLF-generalforsamling 1. november 2019

At lærerne i stigende grad oplever vold og trusler, især i indskolingen, er ikke kun en avisoverskrift. Det er vores voldsomme hverdag. Årets trivselsmåling for Københavns kommune viste netop denne stigning, og politikerne stod i kø for at proklamere, at vi har nultolerance over for vold på vores arbejdspladser. "Ingen skal gå på arbejde, og frygte at blive slået eller tilsvinet".

Vi er enige i politikken, men undrer os over indsatsen, der slet ikke forandrer den pressede hverdag ude på skolerne.

Når vi oplever truende forældre, får vi kurser i, hvordan vi kan blive bedre til at kommunikere, udvise "low arousal" og ikke tage angrebene personligt.

Når elever skriger og slår både børn og voksne, bliver vi observeret af psykologer og konsulenter. Tilbagemeldingen er ofte, at det os, der skal ændre adfærd. Vi skal blive bedre til at samarbejde i teamet, bruge æggeure og strukturere vores undervisning.

Når vi går til vores ledelse med tårerne ned ad kinderne efter endnu en voldsom episode, gentager de forvaltningens ord: "Desværre, dette er en skal-opgave, eleven skal rummes i klassen".

Når kolleger næsten dagligt bryder sammen, henvises de til psykologhjælp via SOS eller Tidlig Indsats, så de kan blive robuste, klare hverdagen og ikke tage tingene med hjem. En samtale med en psykolog kan hjælpe på meget, men den ændrer ikke de strukturer, der er i folkeskolen, og det er dem, der skal ændres.

Når en elev har vanskeligheder, skal vi dokumentere side op og ned, så eleven kan få den hjælp han/hun har krav på. Hvis vi er så heldige at få tildelt en ressource, hvilket langt fra altid sker, så forsvinder disse ofte til andre projekter eller hos en støtte, der lige så ofte bruges som vikar andre steder end hos barnet, der skulle hjælpes.

Vi oplever, at andre forældre vælger at tage deres børn ud af skolen, fordi det til sidst bliver for meget med udadreagerende børn i klassen, som ikke kun børnenes lærer, men også børnene selv skal rumme. Ingen forælder kan leve med, at deres barn bliver slået, eller der konstant er larm og kaos i klassen.

Vi oplever som lærere at blive mødt med en systemisk mistillid fra de øverste lag i forvaltningen, for når en elev slår, sparker, spytter og skriger, så er det alene læreren, der skal ses på. Det er læreren, der skal på kursus og forandres. Det er læreren, der er problemet.

Den underfinansierede reform kan og skal ikke forsøges gennemført via systematisk fralæggelse af ansvar fra det administrative kommunale lag. Når børn har brug for hjælp, er det et ansvar, vi ikke kan løfte alene.

Vi vil have magten og tilliden tilbage til lærerne, der kender børnene og skolen indefra. Således at når lærere bliver slået på, er det ikke læreren, der skal have konsulenthjælp og til psykolog, men systemet der skal laves om. Elever der slår og truer, skal have den hjælp, de har krav på. Forvaltningens målsætning om nultolerance overfor fysisk og psykisk vold mod medarbejderne i Københavns Kommune skal være troværdig.